

Ông lái đò.

Hiếu Nghĩa

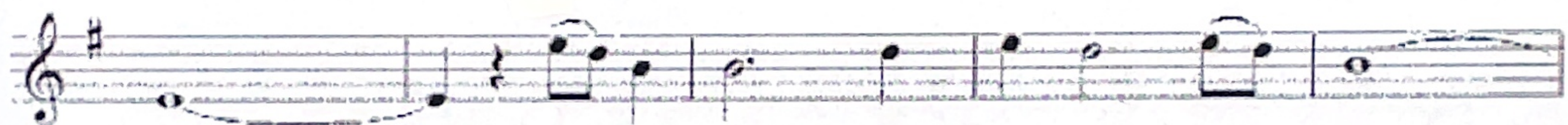
Một dĩ vãng từ ngàn xưa chiều rọi Mỗi chiều

về sống lại giữa hồn ông Ông chỉ muốn cuộc

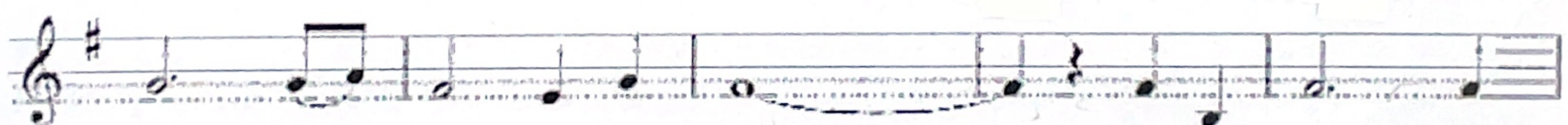
đời xưa đen tối Xóa nhòa đi trong cùng tận đây

lòng Mỗi ngày nào trên bến sông vắng lặng

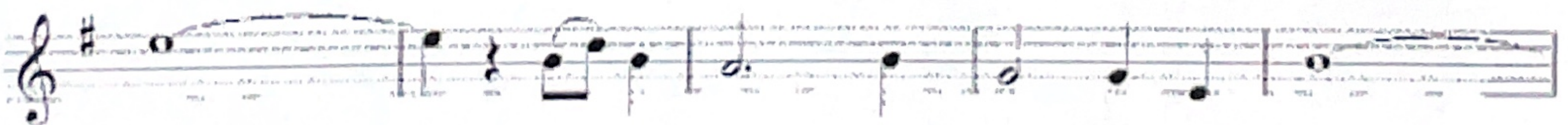
Đời buồn tênh như lơ một cung đàn Thuyền dò

ông mang nặng sầu cơ quanh Lặng lẽ đưa bao

khách lạ sang sông Khách qua đò ngày xưa hời hững

quá Trãi công ông để lại một vài xu

Họ với ông hai cánh đời xa lạ Sang sông

1
rồi không một tiếng phân tâu Ông lái đò giờ
đầy giờ yếu lắm Cũng thấy lòng sống lại tuổi đời
mười Hồn rung mạnh trước cảnh đời tươi thắm Nỗi mừng
vui không thốt được nên lời Từ hôm đó bến đò
Ông sống đây Bao nhiêu chiều đưa đón khách sang sông
Những người khách không giống ngày xưa ấy Họ về
đây hồn nặng trĩu bên lòng Và từ đó bên
hàng lau lã lườn Khách ngày xưa không trở lại sang
sông Nên mỗi chiều thả thuyền trên bến nước
Ông lái buồn đưa mắt mỗi mòn trông,